

Juni 2013

Hej Cathrin

Och tack för ditt brev.

Jag håller med dig. Det var idiotiskt att vänta så länge som jag gjorde med att undersöka vad som pågick i ögat. Men nu är jag en gång sådan. Senfärdig i vissa lägen.

Det var en vacker dag i maj år 2010. Jag valde en optiker i stan på måfå.

Efter en timmas väntan, jag hade ju inte beställt tid, tog en vänlig kvinna hand om mig. Jag satte fram ansiktet mot utrustningen, kikade in på en grön cirkel med ett svart kryss i som optiken justerade skärpan på.

Utan att ha en aning om vad jag gav mig in i, utan att jag ens kunde föreställa mig vilken dörr till en annan värld jag nu öppnade; lulande lyckligt omedveten om att jag nu hade

ganska exakt tre månader kvar att samspela med omvärlden, det vill säga på mitt gamla invanda sätt. Eller för att vara tydlig: jag hade tre månader kvar som fullt seende.

Självklart kunde en varningsklocka ha ringt när optikern ganska abrupt avslutade undersökningen och sa att jag borde komma till ögonkliniken, undersökas av en läkare, och det helst med en gång.

Det blev inte genast eller med en gång. Det blev mitt i sommaren. Det är nu juni, veckan före midsommar. Jag vandrar in på länssjukhusets ögonklinik.

Undersökningen tog längre tid än jag hade räknat med eftersom läkaren kallade på en kollega som också han fick ta plats bakom mikroskopet.

Det bländande vita skenet letade sig in genom mina förstorade pupiller. Det svepte från sida till sida och ackompanjerades av uppmaningarna: "Se upp. Se åt höger. Se åt vänster, neråt, rakt fram."

Vätskan som hade droppats in i ögonen för att förstora pupillerna sved. Men det var nu möjligt för läkarna att bättre se in i ögonglo-

ben och att undersöka näthinnan.

Beskedet jag fick var att det har hänt något med mitt högra öga som behöver opereras. Men det var ingen panik. Den opererande läkaren var för övrigt på semester. Och det gjorde inte mig något. Inte alls.

”Du kommer att få en ny tid för undersökning”, sa en av läkarna och jag tackade för mig.

Och allt hade varit frid och fröjd om det inte hade varit för en iakttagelse. Eller snarare ett besvär. Ett besvär som tvingade mig att sitta kvar i bilen på sjukhusets parkering i säkert en timma. Kanske mer.

Besväret var att mina pupiller nu var förstörade och att ögonen därför tog in för mycket ljus. Solen lyste på biltaken på parkeringen och allt låg nu i ett ljust flimmer och i en suddig oskärpa. Jag fick vänta med att vrida om startnyckeln tills omvärlden hade återfått sin gamla vanliga välkända färg och form.

Under tiden sjönk jag tillbaka i framsätet, vred om nyckeln, men bara ett snäpp åt höger, för att få igång cd-spelaren.

Med nyckeln i det läget går också kupéfläk-

ten igång så den stängde jag av. Det visserligen stillsamma suset från fläkten är trots allt irriterande när motorn inte är igång.

Alla dessa detaljer om bilen. För att säga som det är: Jag har haft bil i mer än fyrtio år. Jag har alltid kört bil. Tyckt om att köra bil. Jag har levt i bilen, övernattat, drömt, älskat i bilen. Jag har ätit, sjungit, upptäckt nya platser med bilen. Jag föreställde mig inte en tillvaro utan en bil. Den var en självklar del av mitt liv.

Jag sålde bilen längre fram det året, i december. Och jag saknar den.

Motorcyklarna hade jag kvar. Jag resonerade som så att vintern var inte rätt tid att annonsera ut dem på.

När våren kommer, när solen tittar fram, när asfalten har torkat upp och caféerna sätter ut bord och stolar på trottoarerna, då kan det vara läge att lägga ut hojarna för försäljning.

Och det gjorde jag också. Under försommaren sålde jag en äldre Susuki GSXR, en Honda Transalp, en Yamaha TRX 850 och en Honda CBR 929. Också kallad Fireblade. Så var det tomt i garaget.